Dinu Flămând
Poezii,
1974

VARA IN PATRIE
Vară în patrie, în amiază
vipii de foc urcă în trupul tînăr
cu mîngîioase ferigi penate.
Vine un zumzet de la stupii solari,
şarpele ţine potecile pe unde umblăm desculţi
în ierburi halucinează albastrele duhuri
ale cîmpiei.
Cu o brazdă de iarbă mergînd spre sud
într-un nor răcoros de sudoare,
cu zvâcnetul larg al muşchilor şi al vieţii
tatăl meu trage din coasă
meridianul.
Coperta de *Pompiliu Dumitrescu*
DUMINICĂ
MÎNA CU MÂNUŞĂ
Umblăm pe dealuri verzi, prin grădini deprinşi cu mersul mult peste cîmpuri, liceeni de la ţară.
Ne scoate iarba din minţi duminică, în preajma oraşului.
Iunie. Femei şi soldaţi prin tufe de-alun unde urzica e aspră şi rece.
Bolnavi, prin imperiul miresmelor trecem
cu o sfială aproape de moarte,
ziua vibrează de libertate
iar unul din noi spune : „E vremea coasei".
Tragem pe nări somnul amiezii de la răchita albă, adormitoare şi de la floarea de soc
cu miros de rut şi de apă şi de la tei, din sudoare, şi din ţigările scuturate, şi din pămînt.

Era ciocîrlia în cer spulberată tu erai rîul sub gheaţă — veneai atît de ascunsă şi atît de curată.
— Vezi, ciocîrlia e-n cer spulberată
de ce porţi, iubite, mîna stingă înmănuşată ?
în jurul tău era o lumină ce îngheţa şi ziua de tine înflorea, împrimăvărată şi părul tău spre înalt se lăsa.
— Vezi, ciocîrlia se desface-n durere
de ce porţi o mănuşă de za ?
Bate umbra cîntecului peste inima ta..
Eram cu şoimul la vînătoare undeva prin evul crepuscular, dar fluieram şi-l chemam în zadar din vîrstele trecute şi viitoare.
Sîngele deprinde o bucurie confuză pînă la suferinţă, pînă la versul liber.
Cenuşa cîntecului cădea peste noi, te-am mîngîiat atunci cu mîna-nzăuată,
cu mîna monstruoasă şi trilobată, cu mîna de fier, cu mîna uscată.
ÎNFLĂCĂRATĂ UIMIRE
Aducem în casă crengi de răchită şi ne vedem, deodată, pe malul rîului, chinuiţi şi suavi,
de o indecisă ferocitate cu mîini fierbinţi atingîndu-ne.
Pe malul rîului — primăvara într-o frumoasă disperare nelămurită ne căuta o fericire preadureroasă.
Zilele se roteau peste noi şi teama ne primea îngăduitoare, teama de neştiut şi teama destinului, a duşmăniei care apropie.
Acele zile fără memorie aprig inconştiente şi răcoroase ale uimirii, ale risipei, uimirea noastră prin mari oraşe, înflăcărată uimire care ne iartă.
LEVITAŢIE
Părul tău luminos îmi aduce
amintirea unor lacuri din Helixoia,

trupul tău mă inundă cu somn şi cu legea plutirii
această levitaţie în marginea astrului.
E toamnă. Se ridică din vetre reci ceaţa de lavă şi de cenuşă, sîngele luminos ca un fulger se stinge în frunzişul de lavă.
Dimineaţa de toamnă palpită sub o ciupercă de nicotină, sub un clopot de vid alge brune izbucnesc din pieptul meu deschis.
Animale ciudate încearcă apa, botul umed sparge o gheaţă subţire ; în dimineţile acestea, prin lacuri negre mîinile tale dispar în întunecime.
Pînă la tine, în gol deschis
întunericul a înflorit cu cireşi ;
marea amurgului urcă-n grădini suspendate,
un val ne urcă, ne trage din moarte.
10
FLOARE DE INSOMNIE
Tristeţea mea, floare de insomnie o, dimineaţa, cum răsări din scrum. Fereastra alb deschisă înspre ceaţă un zvon de golfuri ameţind oraşul o floare de venin în spume.
Cu mîna caldă un oraş preaalb îmi scoţi acum din somn
„te du, de tu !"
mîinile tale — un destin de pace — ţin risipirea cetii într-un turn, împătimit şi mut îţi caut gura ca pe o aurora stinsă.
Apoi, nedesluşit, aceleaşi drumuri prin labirint de zgomote opace, pe cîmp te urmăreşte-un cîine negru dar demonul în el e de cenuşă ; un cîine negru şi miros de iarnă şi insomnia
o imensă floare.
11
NARCIS
Nu mă striga, nu mă atinge tot ce m-atinge mă devoră ; iată, amurgul scoate unghii lungi ^ şi în oglinzi este un vînt cu lanţuri.
Buzele au crăpat, pleoapa tare, genele cresc nespus, ca nişte grile, umblă pe mine văzul meu întors cu degete spinoase şi vorace.
Vine din gol o mînă animal şi mă adulmecă la depărtare, mîna mea flutură cinci rime albe după o-nchipuită-asemănare.
Irisul meu — ce stea pustie,
un astru subteran pentru caverne —
trimit o unghie către oglindă
şi degetul — solubil — se tot pierde.
Nu mă striga, eu nu mă-ntorc sînt ca un lup cu gîtul ţeapăn salt nechemat,
încordat,
încordat.
12
ICAR
Acum el stă la gura unei văi, el, arborul plămînilor şi-ascultă, curenţi marini adînc în el furtuna.
A fost în cer o zi obositoare,
„să nu treci pragul cerului" — i-a spus
Dedal, momindu-l.
O, perfidul ! „să nu te-ntreci cu şoimii în tărie".
Deodată aerul sub el s-a rupt, apoi a fost o flacără-n cădere şi-n mare s-a deschis o rană-ncinsă.
Acum el stă în marea de corali,
un simţ ciudat îi mai zvîcneşte-n umeri
şi pielea încă-l ustură de zbor.
Acum îl lasă arborul suflării şi vin sărate ape, gîlgîind pînă sub bolta inimii de carne.
13
VECHEA CICATRICE
Vechea cicatrice de pe picior
m-a ars toată noaptea. Părea că-nfloreşte,
pămînt nerodnic, deschis după ani

să primească migraţia în eter a seminţelor.
Marea s-a zbuciumat toată noaptea — era un ritm de la zei, plecări şi întoarceri — am respirat cu marea şi ape negre m-au limpezit, marea a scos din mine borhotul şi nicotină.
Vechea cicatrice strălumina cu flamura unui sînge nou şi mai pur, am ieşit peste goluri să-mbrăţişez ţara întinsă a memoriei.
14
POEMUL FASTUOS
Singurătatea în adîncul retoric tristeţe de apă, nevorbitoare — cu gura la gura înecatului, sorbi din el aer de sînge şi apă.
Cu ochii deschişi în adîncul retoric
unde stă un poem fastuos.
Cu ochii larg deschişi spre fuioarele frazelor.,
Ultima vorbă a înecatului
bulbuceşte la suprafaţă într-o limbă străină.
15
NORD
Capăt de drum, tîrziu capăt de drum, ţară de nord sub ierburi mari culcată, cînd vine-aicea frigul, mă-nvelesc cu pomenirea ta străluminată.
Mi-e prea săracă vîrsta ca să ştie puterea ta de ţară, de tărîm, nici somnul vîrstei noastre nu ne-mbie, noi n-am umblat prin poşte şi popasuri şi n-am dormit în ronţăit de cal somnul copilului pe-un braţ de fîn.
Arar bătrînii ne-nţeleg la vorbă,
nici n-avem timp să ne oprim din drum;
doar bănuim în sus ţara bătrînă
care ne-ar copleşi, şi-i zicem fum.
Ţara Ardealului în sfat de toamnă strînsă prin şuri la clăci de desfăcat, se-aprinde bruma unde calcă pasul cînd ne-aruncăm însingurarea-n urmă şi vînturi reci ne flutură prin mantă lăsînd în cusături seminţe negre.
16
Atunci simţim pămîntul cum ne soarbe, sub paşii noştri drumul se subţie, palmă cu palmă abureşte-n suflet întinsul ei pe harta din. vecie.
Ţara Ardealului, fiord în ierburi, Ţara Ardealului vibrînd spre nord, viaţa mea nordică sub un cer nordic ia binecuvântare de la nord.
INTERIOR
Acest violoncel umflat e toamna, stăm în puterea ei şi aşteptăm legaţi adînc, cu fire placentare.
Curge din zid un sunet gros ca fumul,
ne risipim, ne adunăm,
iar ne atingem pielea asudată.
Interior cu ţevi de frig.
pocnetul uşii, asprul, caldul, golul,
prelinsul picăturii lungi de apă,
somnul spre ziuă înfundat cu cîlţi,
pereţii asudaţi şi carnea moale
molecula — devorînd — enormă
sporii seminţei în derivă...
Acest violoncel, această teamă, această aşteptare, acest chin ; teama aduce aburi de tetanos prin zid, prin varul timpului.
18
PRIETENUL MEU HARUSPICIUL
După o mare epuizare, extatică rănile înfloresc pe tot trupul; trupul meu înflorit, trupul meu deschi» simte mersul cicatricii prin aer.
Vine prietenul meu haruspiciul
cu un colan de păsări moarte la gît :
iată ficatul — negru
şi iată fierea

o, numai fierea e limpede !
Mîinile lui prin burţi mătăsoase caută lobii negri şi mi-i aruncă ; palid destin.
Vin cîinii la măruntaie şi ziua se-nflăcărează sub cicatrici.

19

SOMN IN PICIOARE

Soldat visîndu-şi memoria
cum sosește
nava cu pînze de-argint într-o patrie, degetul flutură-n vînt un paing, fulgeru-n cer şi blestemul în apă semn înecaţilor fac la un drum spre Ciclade.
Cum munţii din insule clopotesc zvon de duminici în peşteri marine, iar pe un ţărm de la sud garda moare, vorba ajunge în patrie şi se ştie „virtutea nu poate fi umilită de soarta".
In vrerea nopţii de nepătruns peste cîmpia de oase
arde acest incendiu de greieri în patrie.

20

LEANDRUL

Leandrul din casă, la marginea frigului
respiră culori hibernale.
Verde se ţine în iarnă, prea sănătos,
de o monstruoasă regenerare,
şi numai rar îi plesneşte un mugure
atins de glontele unei lacrimi,
şi numai rare flori se arată
împodobind o vigoare prea inutilă.
Asemeni lui, prin ani viguroşi trăieşti în căldură de seră, în aşteptare, în sănătatea fără de leac a verdelui sterp.
Asemeni lui, flori puţine
în timp ce te priveşte copilăria
cu ochiul ei de meduză şi te-mpietreşte ;
asemeni leandrului — prea domestic !
în timp ce ochiul Gorgonei te caută şi-n luminişuri cereşti sticleşte copilăria.

21

DRACULA

Dracula Vodă, om mătăsos trece prin moarte şi nu se taie, spiritul răului stăpîneşte peste lucernele patriei sîngerate.
Trec păsări moarte peste cetate şi cad în amiaza pustie, trece Dracula, fumegînd cu moartea pre moarte călcînd.
Vin bărăgane şi transilvanii, ţările smîrcului, nisipoase pînă la streaşină, pînă la uşă în dans de flăcări şi de cenuşă.
Vine istoria, omeneşte, pe jos, peste această mare luxurie ; preaiertătoarea, care ne ţine lîngă trecut şi viitorime.

22

29 FEBRUARIE

Anul bisect, *quarto quoque anno* timpul în el bălteşte, prealpin iată în aer largile-i bronhii prin care trecem —
noi şi regnurile.
El stă în frig, în acest îngheţ, el stă în aer pur şi respiră, cu gestul frigului ne atinge frunţile noastre, în semn de pace.
Şi gestul frigului cum ne lasă In anul lung, mai lung cu o zi, cu o zi mai lungă decît un an, cu o zi mai darnică decît viaţa.
Şi gestul frigului şi speranţa ; o, cinismul acestei zile !

23

INSULA

Ar fi trebuit să poarte un nume de insulă în arhipelag, dar nici arhipelagul acela cu multe insule nu avea nume. I-aş fi căutat marginile tremurate pe hărţi din piei de elan. Ar fi trebuit sa fie o nová, să călăuzească citirea noastră săracă prin zodiac, o stea neagră care se soarbe din sine, pînă la dispariţie.

Aş fi zărit-o, poate, în cerul întunecat, negru pe negru devo-rîndu-se, aş fi întins mîna către vîrtej. Nu era decît o insulă călătoare, veştile despre rarele sale apariţii sînt puţine, potrivnice şi întunecate. Unora li s-a arătat ca un gheţar plutitor, plin de cuiburi de cormorani, alţii jurau că au zărit-o în septentrion, printre răcoroasele castele utprice ale castorilor. Cîţiva iniţiaţi îi simţeau apropierea mai ales toamna, cînd bruma luminează pînă tîrziu, la amiază. Venea atunci de nicăieri un miros de fum domestic, astrologii greşeau împărăteştile efemeride lunare, năierii încercau degeaba vînturile, cu degetul mare muiat în salivă, canarul auzea prin vitralii magnetismul magiei.
Cît despre mine, eu ce să spun ? Era o insulă fără prihană, mîndria verilor mei atlanţi, acolo îşi păstrau ei roadele şi fulgerele de toamnă tîrzie. Păşeam uneori spre insulă, aerul era curat şi dens, aerul năvălea spre nevăzute cavităţi ca la dezvelirea de sarcofage, urcam cu ochii legaţi sub o eşarfă de ceară mîngîietoare, intram în unghiul amiezii — aşa cum intră
24
colţul gurii tremurînde în umbra plînsului —, urechea distingea un izvor de şerpi fîşîind pe dale de piatră. Era o insulă de margine în rana auzului.
De jur împrejur, la adîncimi prea înşelătoare, numai foşnet de iarbă vînătă, unduirea florilor carnivore, cu ventuze umede, înflăcărate. Numai văpăi cu plantaţii de maci carnivori, lanuri de *Rouă cerului* şi luminişuri chemătoare de *Aldovandra,* guri despicate de sus în jos, cu petale de buze unduitoare. Plantele săgetau în adînc goluri sticloase. Desprins de memorie, am trăit aici zece zile ; din anul o mie cinci sute optzeci şi doi, de joi, patru, pînă vineri, cincisprezece octombrie. După care am fost smuls în istorie.
PORTRET DE TINĂR
Aminteşte-ţi de el — spui — se cade să iei cuvinte vechi şi să-i umpli chipul, înconjură-i numele, disperat, în transă. Aşa cum Ulise tulbura umbrele.
Era bun ? Nu mai ştii.
Era paşnic ?
Omul comun prezis spre înalte destine ! Din tot îţi rămîne, aşa, nelogic o vorbă spusă : „frumosul liber".
La douăzeci şi cinci este mort cînd bine se ştie că moartea nu vine, cum să încep şi de unde să înţeleg această fandare a lui peste margini ?
Avea şi el viitorul deschis
cum la douăzeci şi cinci mi se-ntîmplă
aidoma !
26
ÎMBRĂŢIŞARE
Pînă la rădăcina răsuflării, pînă la acru, pînă la livid ne ducem amândoi, îmbrăţişaţi demoni atinşi de focul translucid. Demon Incubus eu, iar tu Succubus căzuţi adînc, în pdvniţi de coşmar, vezi, albul ochiului acum se varsă peste acest imperiu vegetal.
Vezi, răsuflarea şuieră-n prăpăstii, stă între noi un cîmp topit de-argint, vezi tu trădarea pe cîmpia albă cum văd şi eu trădarea ta venind ?
Lacrima mea, un animal de pradă intră în turma lacrimilor tale.
27
AMARA
LESPEDEA
Cireşi amari într-un ţinut amar şi unde cade-o ploaie-ntunecată, şi cai încinşi în ploaie, fumegînd şi anii cei mai calzi din noi ieşind.
Lucerne păduroase pînă-n zare,
colina verde a melancoliei
pe care ochiul spaimei urcă blînd.
O viespe rătăcită cade-n sare
şi-un nor de sare-amară udă tîmpla.
28
„Se spune că Arhimede a rugat pe prieteni şi pe rude ca, după moarte, să nu-i pună pe mormînt decît un cilindru cuprinzînd o sferă şi să arate pe inscripţie cu cît solidul care cuprinde este mai mare decît solidul cuprins".
PLUTARH — *Marcellus*
O, Siracuza, deznădejdea de patrie ! Zidul părăsit nu mai aruncă săgeţi, zvonul bătăliei a îngheţat etern peste patrie. Vulturii ţineau deasupra mării o întreagă flotă de purpură, arcanele nevăzute ale unei

cetăţi-caracatiţă înspăimîntau năierii. A coborît aerul cu clopote de îngheţ sublunar, pace în aer şi pace sub lespede !
Pace în aer şi pace sub lespede ! La crugurile mari ale lumii adăugaţi cel mai din urmă crug — LESPEDEA. Crugurile mai vechi urcă de un grad şi îi fac loc, cerul coboară în văgăune, marea lingea marginea vetrelor şi le umple, în peşterile marine arde cenuşa de fosfor a lumii fosile.
Marea linge vetrele şi le umple. Cine pe cine cuprinde şi cine se lasă cuprins ? Cine conţine şi cine se poate lăsa conţf-
29
nut ? De cîte ori ne cuprinde această lege a cuprinderilor ? Cine aşteaptă şi cine amînă aşteptarea ? O, geometrie a golurilor ! O, legi ale corpurilor !
Siracuza, deznădejdea de patrie. Cînd golul te-a cuprins o dată, te vor cuprinde, nesfîrşit, goluri gemene. Nici marea nu are atîta cuprindere, în întreg cerul desfoliat nu încape atîta gol. Golul sub lespede.
De cîte ori patria intră sub lespede ?
De cîte ori trupul încape-n mormînt ?
De cîte ori te cuprinde marea cuprindere
A geometriei de sub pămînt ?
Cum de încape atîta gol
Şi cine pe el în adînc îl conţine ?
Sub lespedea lui de gol pur
el însuşi Animal speriat de întunecime...
ORA DE FOSFOR
Nu ne-ajunge, nu ne-atinge ploaia care-afară ninge frigul care-n noi învinge.
Numai umbrele sînt ude umbra nopţii ne pătrunde mîna trage umbre ude.
Noaptea bagă umbre-n casă umbra între noi se-ndeasă teama umbrelor ne-apasă.
Iubito, răsar pe cer Pleiade plasmatice.
Numai ceasul meu cu fosfor feţei tale-i dă contur, mîngîi umbra împrejur.
Numai o lumină stearpă fumegă din umbre ude unde somnul tău se-aude.
31
PL1NS STĂTUT
Din tine abureşte o întristare eu nu mă mai văd în ochiul tău mut, porii îţi înfloresc de uimire şi spaimă şi se răceşte în tine un plîns stătut.
S-a făcut întuneric şi abureşti cum treci umbroasă prin încăperi, numai cu mîna aceasta prea aburoasă lasă-mă ■— îţi culeg spaima — lasă-mă, lasă.
A suflat o rază prin colburi şi aerul dospeşte acum a sămînţă, în plasma lacrimei tale se stinge umbelifera, sămînţa de sînge.
Lasă-mă, cît îmi vine uşor
să mă preling încet peste spaimă
ca un nisip mişcător, mişcător...
32
CIREŞUL
Privim din casă cu un ochi al urîtului privim acest cireş în april, aprigă naştere are mugurul în matca frigului de april.
Stranii călduri în el se aud, sub fesele florii încep să cînte clopote albe sub mugurul ud.
Privim cu un ochi nemişcat, al plictisului dacă am fi mai buni, am vedea cum se desface floarea să ne primească ; dacă am fi, am vedea...
Tu prin păduri de cireş alergînd, tu mîngîind cireşii cu mîna de ceară, tu într-o viaţă nouă intrînd, luminînd — candelă înflorită în seară.
Tu cu o lacrimă fumegoasă de frig
mugurul terminal încălzindu-l ;
prin lacrima ta de frig am privit,
se vedea un cireş înflorit !
33
PURIFICARE
Acum se vede prin tine apusul, lumina aceasta în tine-ngheţînd.
Trupul cîinelui mort e în lac sub gheaţa nouă care închide rănile putrede ale apei.
Acum îngheţul „lucid", nemişcarea ; să ascultăm acum într-un gînd cum se opreşte în noi nevăzutul

circuit al apei în univers.
Numai în lac (în adînc) izvoarele mîlului (limpezitoare) vor curăţa mult timp (neştiute) florile vinete ale trupului.
Numai în fîntînile cele curate alianţele apei cu stîrvul.

34

FRUMOASE ANIMALE

Frumoase animale, forme în ger, blînd şi supus, un animal-disperare vine şi-ţi bea din palmă. Apoi te muşcă, animal amfibiu, ca aşteptarea.
Şi animalul întunecimii în zile scurte bezna o trage peste cîmpuri de iarnă, arde în coama lui o sămînţă din primăvara care a fost.
Iată, scot mîna mea telescopică — paşii degetelor pe faţa ta — iată, îţi mîngîi locul umflat, muşuroiul acestei dureri.
Animale frumoase. Lîngă inima ta un cal cu bot alb roade încet ovăz.

35

Spre ziuă a venit curat în vis desluşeam gura, îi vedeam pleoapa, avea în colţul gurii tatuată floarea de mac a sîngelui proscris.
întîi foşni un ţărm cu hiacinţi şi plaja s-a umplut apoi de bale, păşea peste-un masacru de delfini din superbia aurorei sale.
L-a-ntîmpinat pe ţărm hermafroditul cu un buchet de scarabei acvatici ; — „Fii bun venit samsar împărătesc, vom neguţa anafura şi cidrul.
Prea se zvonea că umblă lestrigonii să pună un preţ lînced, ossianic, vom preţui trădarea şi sperjurul la cursul tribunalului oceanic !
Vom fi mai drepţi cu patimile rele şi neîndurători cu prea frumosul ■— primeşte-n dar aceste vietăţi care ştiu suge inima şi osul".

36

I se citea un rău de aurora cînd pletele se-ncolăceau pe zare, priza atunci un soi de-argint sticlos de o esenţă care te devoră.
— „Vezi, prea puţin e timpul, prea puţin să preţuim întîi ce nu se spune ; din preţu-acesta toate se deduc, mai căutat este ce nu rămîne.
Să preţuim întîi ce irosim o, desfătarea vieţii ce se pierde ! Vezi, apele oceanului sînt negre, apoi devin albastre, către verde."

ASTRUL NEGRU

Stea neagră-n cer, pe unde sui ? Stea neagră-n cer, pe unde treci ? Nu ţi-am văzut vreodată raza Nu ştiu cum clipoceşti din moarte.
Cad sori în tine veci de veci Sori negri de întunecime Şi numai riga Auriga Iţi strigă-n goluri trecerea.
Ninge în cer, dar nu se-arată Nici marginea, nici golul rece -Tremuri deasupra frunţii mele Oglindă goală, hidră rece.
Şi eu, ca Ioan Fără-de-Ţară Simt pe obraz o pleată udă Care m-atinge, care trece...

PREZENTARE

Sub streaşină casei ghirlandă de cuiburi, semn prietenos.
Dimineaţa
rîndunicile ne ameninţă în zbor pieziş cu o fericire ce nu e a graiului.
Acesta sînt eu şi acesta e neamul meu ; trudim în munţi,
pînă tîrziu în veacul bătrîn, ne ştim cu toţii locul, duşmăniile vieţii şi fericirea ce nu se spune, iar dacă ar fi după întîmplări nu ştiu să avem vreo biografie.
Nicicînd viaţa mea nu va fi mai limpede.

38

39

UN PILC DE SPINI

Un pîlc de spini, ciudat, un pîlc de spini sora mea ţine-n braţe-un pîlc de spini, în jur grădina are nuci bătrîni şi meri bătrîni cu poame răcoroase, numai ea ţine-n braţe-un pîlc de spini pe muşuroiul trupului ei mic.
Pămîntul rabdă-acolo numai spini pe trupul ei demult intrat în moarte ; sora mea Livia — un pîlc de spini şi flori de spin, flori albe şi sărace cum numai prin sălbatice grădini.
Uşor îi număr anul ei de viaţă, apoi vin anii mei — un pîlc de spini.

40

SPĂLATUL FETEI

Fără memorie sînt palmele mele în care se cufundă ochii şi fruntea şi barba ţepoasă de dimineaţă încă în somn, aburind oglinzile.
Înclinare a capului. Apa rece. Palmele învaţă din nou, cu uimire forma arcadei şi osul tîmplei, cu o mare uimire-mpăcată.
Apă şi ţărm se ating în adînc şi apa rece ia forma mîinii, dar numai ochiul de sub pleoapă vede-n adînc neconturul şi mîlul.
Înclinare a capului în adînc, faţa mea se cufundă cu voluptate în răcoroase flori carnivore.
41
LACUL
împrăştiate prin cer sînt apele lacului. O, LAC, SUSPENDB TON VOL ! O, LAC, SUSPENDS TON VOL !
O, lacul zburător, mîngîiere de aripă pe obrajii mei devoraţi de febră. Am visat toată noaptea un lac, cum îţi visezi trupul înspumat de somn. Dormi toată noaptea în pieţele lacului, raza pămînteană nu te ajunge, dormi toată noaptea în lac, în soborul unei cetăţi care-ţi votează ostracizarea.
Dormi toată noaptea într-un lac.
Din mare întunecime, pleoapele tale aleg praful unei lumini sărace, înalt se deschide deasupra ta un mormînt, somnul se deschide deasupra ta ca o criptă de eter aprinsă. Dormi toată noaptea sub o planetă. Trezirea cuvintelor tale împarte spe-rioasele ape, toiagul mîinii tale ridică deasupra somnului o cale prin mare roşie.
O, LAC, SUSPENDS TON VOL !
Ne oglindim în timp şi îmbătrînim cu lacurile. Iată însă că de foarte mult timp — am aflat — de foarte mult timp nimeni nu a mai văzut lacuri adevărate. Sufletul meu s-a speriat încet, oglinda m-a cercetat cu îngrijorare, pleoapa a treia s-a lăsat cuprinsă de un tremur extatic, sufletul meu s-a speriat încet, dar şi-a adus aminte ; cîndva un lac a zburat, şi a fost în jur un cutremur de sacrilegiu, osemintele lui Tamerlan au ieşit din criptă, a fost cutremur alb şi, într-o mare pace, într-o mare pace sufletul meu a văzut acel lac.
Coborai de pe munte şi l-ai zărit acolo, în conul vulcanului, nemişcat şi gol, în mare singurătate, credeai că sfînta de la care-şi trage numele ieşise la scaldă. Dintr-o mare pîlpîire albastrul cerului făcea spic. Lacul nu cunoştea omul. îngheţat în azur, baltă de fulgere adormite, albastru carnal şi impudic, deschis în vînt, ochi împietrit în moarte, din care raza nu mai pleacă.
Beat de prealimpede, aerul jongla cu miraje !
Pînă la depărtarea lui, întinderea mîinii îi putea ajunge, degetele mîinii îl mîngîiau. Din neştiut, din confuz, degetele mîinii mîngîiau, cu pori lacomi, un lac sălbatic. Cînd ochiul a mers mai aproape, s-a văzut că este o stea agonică şi mari pulsaţii neregulate ritmau zgomotul unei eroziuni. Zgomot de largă prăbuşire în goluri, zgomot de coloane în prăbuşire, din Acropole peste cetate, zgomot de munte care alunecă în oceanul matcă. Aerul jongla cu miraje, căldura era mai năucitoare decît orbirea în zăpezile veşnice, patria solară se deschidea peste ochiul timpului. Pulsaţiile tîmplei tale făceau valuri în lac.
Beat de prealimpede, aerul jongla cu miraje !
Un *lac-stea, o* stea, un *lac-stea,* un lac, un *lac-stea,* o stea, un *lac-stea,* un lac, nesfîrşit, repetat, iar şi iar un *lac-stea,* din măruntaiele pămîntului, din foarte înalt aer, inima planetei bătea. Arome tari, ca în prezenţa unui zeu miresmat, purtau
42
43
pasul mai iute la coborîre, lacul învăluia ţinutul cu faldurile nevăzute ale magiei. Erau vălurile unei uriaşe meduze alb'astre, pîlpîire de holdă-n văpaie, incendiu în stepa solară cu pierdute împărăţii. Mai la urmă, păduri de febră au aruncat un albastru otrăvit, culorile vineţii urcau prin cratere de vulcani, şerpi de argint străbăteau ochiul, şerpi de argint luminau, gheaţa din flacără supura pe coaja molizilor. Prin tunelul de fulgere am trecut într-un cer subteran spre cetăţile biruinţei nepieritoare. Iată silfi şi iată neoni înconjurîndu-ne, iată... Beat de prealimpede, aerul jongla cu miraje !
BALANŢĂ
Cum vara din vechi catedrale curge în stradă grîu de răcoare trecem incendiaţi, aburinzi,
prin ani răcoroşi atinşi de soarele veacului în sfîrşire.
Sufletul meu s-a speriat încet, am plecat de pe munte, zile întregi am rătăcit prin cetăţi pustiite, în pieţele cărora mistreţii şi urşii îşi făcuseră adăpost. Noaptea treceau la mari înălţimi, peste case, lacurile zburătoare. A fost ură şi vrajbă fără pricină între semenii mei, s-au desluşit sufletele celor mîr-şavi, dar mînia noastră era mai slabă decît mîrşăvia lor. îi uitam, noi înşine îi iertam, cîtă vreme ei nici nu ştiau la ce foloseşte iertarea. Hierofanţii

misterelor au schimbat datina, s-au întocmit alte obiceiuri. Cu vremea, sofiştii au umplut locurile de cuvîntare, din învăţătura geometrilor s-au făcut maşini de război. De moartea maşinilor, cei dintîi au pierit geometrii, în acele zile sufletul meu vedea lacul. în acele nopţi urechea mea îi deslușea fîlfîitul uşor peste casa mea.
Numai în lacuri de munte mai simţi atîtea vîrste deodată pe trupul frasin ; reci ape la tălpi — somnul mîlului, alte ape mai sus, înspre inimă, pînă la braţele-n cruce -— balanţă unde înecul şi cerul se ţin pe muchie.
Trupul stă drept în păşunea lacului, carnea spintecă toate izvoarele ; ai putea vedea pe el vîrstele cum în rupturi de pămînt se zăresc zăcăminte de roci, după veacuri.
Ai putea auzi cum răzbeşte carnea spre aer şi spre lumină.
Lac îngheţat peste inimă.
45

ORAŞE DE SOMN

Oraşe de somn, oraşe de sare în visul alb al copilăriei, uimirea zăpezilor noi la fereastră şi vara toată sub ele-ngropată.
Mersul pe gol sub clopotul somnului în legănarea cîmpiei, în prăbuşire — de la poieni cu lumină înşelătoare albul te soarbe, albul te doare.
Lumina se scutură, de cenuşă, vîntul suflă pustiu prin saline, albe cuţite intră în carne şi tăietura o auzi şi nu vine.
46

RĂZBOIUL PELOPONESIAC

Primăvara ne găseşte pe mare, plutim spre dezastru
grîul a încolţit în cala corăbiilor, noaptea
holdele noastre foşnesc sub Pleiade,
lanuri de grîu plutitoare...
Năierii asudă în somn, urechea e îmbîcsită
de cîntecul sturzilor,
departe în ţărmul patriei înfrunzeşte acum
pentru nimeni
arborele de pace.
Plutim spre apus, vai, se ştie
navele noastre vor arde în portul străin,
lăncile lor ne vor sparge
cum fraze lungi dintr-o odă,
lăncile lor vor izgoni alfabetul
pentru lunga eră trufaşă a ciorbei negre.
Şi iată salinele syracuzane
unde sîntem de-a valma zvîrliţi, vii şi morţi,
vulturii Mării Mediterane ne-or face umbră
cît timp în noi se stivuieşte
duhoarea şi ciuma istoriei.
47

EURIDICE

Iar a-nceput să cînte el, ciudat din lirica-aceea care asupreşte în mine toate simţurile.
Văd.
din gol cum vine-o soarbere pe mare în trîmbe, cum austrul învârteşte peste oracole sămînţa ploii.
E trupul meu tiranizat de muzici, cum stau aşa, se văd deschise-n cer găvane mari care ne sorb în sus, aşa cum noaptea suge insomnia şi măduva luminii de sub pleoape.
Cine îmi smulge de aici deodată
trupul meu tainic preacurat şi uns
îmbălsămat în roiul muzicii ?
Mi-e ca şi cum păcătuiesc c-un fulger
acolo sus pe-o insulă de rouă,
iar fericirea mea se face toamnă
şi sufletul îmi curge spre Thanatos.
Mi-e ca şi cum aş vrea să prind cu mîna ceva de piatră sau ceva de carne,
48
dar golurile-acestea nu au miez

ci numai moartea are miez de moarte.
Cînd spun cetăţile că îmblînzeşte voi nu vedeţi cum sfredelesc în munţi aceste sunete ?
Ahaia toată
e-o burtă de ocean cu mii de peşteri, iar fiarele-n păduri de se-mblînzesc în ele se-mblînzeşte numai spaima.
Iar a-nceput să cînte el.
Priveşte
spre mine cu un soi de îndurare iar moartea se sălbăticeşte-n mine.
GRIU SUB ZĂPADĂ
întins — fac cruce cu zăpada, mercurul greu al sîngelui mă-ngroapă, căldura trupului se scurge-adînc, spre grîne ca raza somnului de sub pleoapă.
Intre aceste sate — largul nins, curge din rana stelei conifere un frig de-argint. Iar griul în pămînt foşneşte acolo-n el a învie.
întins deasupra holdei viitoare ; umblă prin grîne paşi de avsalom...
CĂMAŞA OBUZULUI

In pod stă cămaşa obuzului, pe o grindă lîngă faguri negri de viespi.
Urc şi spun
sunete cum ar fi aa... uuu... aaaa... sau alte cuvinte de spus în cilindru.
Cu ani în urmă obuzul a rupt nucul din fundul grădinii
şi l-a uscat,
apoi cineva i-a smuls bunicului cişmele şi astfel veniră semne de pace.
Ce minunată aramă ! Spui aa... uuu... aaaa..
şi aerul negru îţi bate faţa,
în paharul acesta cu lungi vocale
zace războiul ca marea în scoică.
51
PLOAIA ŞI SOMNUL
TERŢIAR
Vino cu ploaia, vino cu somnul,
ape freatice din adînc
scot în amiaza aceasta arginturi.
Mă-ncumet să umblu sub cerul deschis
prin vara fantastică ce se lasă,
pe spate mă întind şi ascult
valul de aer izbind în piept
ţărmul sîngelui.
Vino cu ploaia, vino cu somnul aerul verii se prinde de sînge, în fericirea aceasta trufaşă sîngele meu palpează furtuna.
Şi dintr-o dată lacul — deschis sub amurgul ce înfloreşte-n întunecime, ziua de-un verde agonic dacă priveşti cîţiva ani dinăuntru
cum numai iarba şi stelele într-o lacrimă.
Cu o tristeţe mediocră şi-adevărată opreşti un gînd care te detestă, în timp ce urlă confuz şi absent copacul frazelor sub un vînt.
Sîntem mai veşnici — spui — mai fierbinţi din partea umbrei invadatoare. Lasă în umbră o mînă moale, lasă-ţi o mînă în furnicar ;
simţi tu acolo, pîlpîind terţiarul ?
52
53
CITITORII DE VULTURI
Lăsăm acum pădurea. Coborâm. Oraşul se întinde jos în ceaţă, în acest mare estuar lăptos. Urcă din vale un lătrat de cîini. Un cimitir pe deal, balans de ceaţă, golf de morminte. Coborîm sub hulă. Sîntem convoiul de auguri tocmiţi, sîntem convoi de cititori în vulturi. Şir monoton, mers monoton cadenţă
urmă pe talpă,
talpă-apoi
pe urmă

(glezna fierbinte-a celui dinainte aprinde ceaţa-n mers, aprinde goluri)
gleznă în ceaţă
gleznă
stîng
drept
stîng
lung, nesfîrşit convoi de-auguri cu ziua închiriat acum de urbea Thule. Pînă la gură ceaţa — se mai vede deasupra în albastru, tremurînd Valhala. Vulturi albi în zare adună-n bolta ochiului cenuşă. Apoi intrăm în zid.
Din nou
drept
stîng
54
(oraşul îşi aşteaptă jos în piaţă augurii preacuraţi).
Oho, *ce timp !*
Oho, *ce semne* ***bune*** *!* (cu gîturile-nţepenite-n ceruri vom căuta mari semne şi vom spune :)
Oho, *ce timp !*
Oho, ce semne mari !
lată, vedem prin ceaţă vulturi ageri!
lată, *îi veţi înfrînge pe barbari!*

SUMAR
Vară în patrie / 5
Duminică / 6
Mina cu mănuşă / 7
Înflăcărată uimire / 9
Levitaţie / 10
Floare de insomnie /li
Narcis / 12
Icar / 13
Vechea cicatrice / 14
Poemul fastuos / 15
Nord / 16
Interior / 18
Prietenul meu haruspiciul / 19
Somn în picioare / 20
Leandrul / 21
Dracula / 22
29 februarie / 23
Insula / 24
Portret de tînăr / 26
îmbrăţişare / 27
Amară / 28
Lespedea / 29
Ora de fosfor / 31
Plîns stătut / 32
Cireşul / 33
Purificare / 34
Frumoase animale / 35
Lautreamont / 36
Astrul negru / 38
Prezentare / 39
Un pîlc de spini / 40
Spălatul feţei / 41
Lacul / 42
Balanţă / 45
Oraşe de somn / 46
Războiul peloponesiac / 47
Euridice / 48
Griu sub zăpadă / 50
Cămaşa obuzului / 51
Ploaia şi somnul / 52
Terţiar / 53
Cititorii de vulturi / 54